

Música independent

À

Fa dos caps de setmana es van celebrar a Arbúcies i Vilanova i la Geltrú els festivals PopArb i Faraday, principals aparadors d'allò que alguns mitjans de comunicació anomenen "pop independent català". Coincidint amb la celebració d'aquests dos esdeveniments, que un any més van reunir un nombrós públic i van rebre els elogis de la crítica especialitzada, el grup **Brams** va publicar el següent comentari al seu compte oficial de Twitter: "Ui sí, la ?música independent! I de qui depenem els que no hi entrem? De Repsol? Del Pacte de Varsòvia? De la Conselleria d'Agricultura?".

La piulada de **Brams** pot semblar una pixada fora de text o un comentari ressentit, però té la seva lògica. Efectivament, aquest grup mai ha "entrat" ni al PopArb ni al Faraday. En canvi, és força discutible que no faci música independent. O, en tot cas, que no faci música independent en la mateixa mesura que els grups que participen en aquests festivals. En relació a què és independent una proposta musical? Històricament, l'etiqueta havia definit aquells artistes que publicaven els seus treballs fora dels grans circuits comercials. La independència, doncs, era en relació a la macroindústria de l'espectacle, més enllà que les bandes "independents" compartissin o no certes afinitats en l'aspecte musical. Amb el temps, però, l'etiqueta "independent" ha anat prenent altres significacions fins a arribar a associar-se amb un determinat so. I aquí és on esdevé molt fàcil fer trampes. Així, de vegades, seguim anomenant "independent" una proposta musical que, si bé potser al seu dia va ser-ho, amb el temps ha assolit quotes mediàtiques importants i ha esdevingut més comercial que d'altres propostes en teoria més *mainstream*. Aquest fenomen no només ha succeït a Catalunya o l'Estat espanyol, sinó que s'ha produït també a la resta del món. Ser "independent" ven molts discos. Tants, que de vegades hi ha multinacionals que, directament, creen grups "independents".

El resultat és que hem arribat a tal punt de perversió que el concepte "música independent" ha perdut qualsevol sentit. Vegem-ne uns quants exemples pràctics a partir dels grups que són caps de cartell habituals dels festivals anteriorment esmentats. **Manel** és un grup de pop independent? Podríem discutir-ho, tenint en compte que el seu darrer disc du el segell de Warner, una de les grans companyies discogràfiques que dominen el mercat mundial de la música (això sí: és una coedició amb la catalana DiscMedi, amb la qual el grup tenia signat un contracte anterior al seu èxit actual). Tres quarts del mateix podem dir de **Love of Lesbian**: el seu darrer disc, també publicat per Warner (en coedició amb el management del grup, MusicBus) ha estat número 1 en vendes a l'Estat espanyol la primera setmana de ser publicat. **Sidonie** són independents? Els seus últims cinc discos els ha editat Sony-BMG. **Delafé y las Flores Azules**? Treballen amb Warner. Fins i tot **Mishima** ha coeditat el seu darrer disc, *L'amor feliç*, amb aquesta multinacional (conservant, això sí, els seu propi segell, l'històric The Rest Is Silence). Al marge de qualsevol consideració artística, doncs, són més independents aquests artistes que **Brams**, que editen amb la discogràfica catalana Música Global? Estarem d'acord que Global no és precisament un segell *underground*, però comparat amb Warner... Voleu dir que els seus grups són menys "independents"?

Comença a ser una mica absurd definir com a ?independents' la nova generació de bandes de pop en català, més encara quan les seves cançons sonen per totes les radiofórmules i els grups venen milers de discos i toquen als principals festivals. Hi ha qui s'atreveix a dir que són la generació amb més talent de la història de la música catalana: en podem parlar, però en tot cas es tracta d'una escena de qualitat excepcional i amb uns referents i un bagatge musical molt superior a qualsevol altra generació de músics catalans. També és cert que aquests grups claven les seves arrels en un so que, fins fa relativament poc, no havia estat explotat per les grans multinacionals de l'espectacle. El capitalisme, però, és una màquina devoradora especialment perfecta, capaç de deglutir, digerir i assimilar aquelles expressions culturals que s'hi mouen als marges sempre i

quan se'n pugui extreure un benefici. Així doncs, si el que es vol és fer música independent, cal començar a tenir en compte això, més enllà d'assumir una determinada estètica o freqüentar uns bars concrets de Gràcia.